

Бездната

Старъ и изнемошълъ, прикованъ на леглото и тежко боленъ, бащата повикалъ синовете си и имъ задалъ разни въпроси, за да изпита тѣхното сърдце. Понеже тѣ отговорили на всички въпроси, най-после имъ задалъ още единъ, последния.

— Нека ви попитамъ още нѣщо: коя бездна въ свѣта е най-дълбоката? Помислете си добре, преди да ми отговорите, защото отъ този последенъ вашъ отговоръ ще зависи моето решение — на кого отъ васъ тримата да оставя управлението на моя имотъ, за да може да се използва, както се следва.

Като казалъ това бащата, далъ имъ време да си помислятъ до утре и тогава да дойдатъ и му кажатъ. Послушали синовете баща си и всѣки си отишълъ на разни мѣста, за да може добре да размисли.

На другия денъ въ опредѣленото време и тримата се събрали предъ леглото на болния си баща.

— Е, намисли ли? — запиталъ той съ слабъ гласъ най-стария отъ тѣхъ.

Приближилъ се синътъ и казалъ: — Морето покрай брѣга на Япония.

Бащата климналъ съ глава и се обърналъ къмъ срѣдния синъ.

— Кажи тебе да чуя!

Срѣдния синъ отговорилъ:

— Най-дълбоката бездна е оная тамъ въ кратера на Везувий, защото никой не е влизалъ въ нея живъ за да може да я измѣри.

Пакъ климналъ бащата съ глава, следъ което се обърналъ къмъ най-младия синъ:

— Какъ ми ти, да чуя, коя бездна е най-дълбока споредъ тебе.

И най-младиятъ отговорилъ:

— Преди малко минахъ покрай гробищата. Тамъ гробарѣтъ копаеше новъ гробъ за погребението на нѣкой си мъртвецъ. Ето, татко, това е най-дълбоката бездна, защото когото спуснатъ въ нея, никога повече нѣма да излѣзе на бѣлия свѣтъ. А морската и всѣка друга дълбочина все пакъ може да се стигне отъ умнитѣ хора.

Този отговоръ на най-малкия синъ задоволилъ бащата и той казалъ:

— Така деца, азъ отивамъ въ тая бездна и никога повече нѣма да се върна. Затова оновъ хубаво, което сте научили отъ мене, следвайте го! И слушайте съвета и на най-малкия, защото него азъ оставямъ за управител на имота си.

Шеги и смѣшки

Въ трамвая малкия Гошо постоянно подсмърква — има силна хрема. Кърпичката му стои въ джоба, но той за нищо не би я извадилъ. Единъ господинъ до него, комуто омръзва вече това смъркане, казва на Гошо:

— Нѣмашъ ли кърпа, малки?

— Имамъ, но никому не я давамъ!

— Твоео гърло, Иванчо, никакъ не ми харесва.

— Съжелявамъ много, господинъ докторе, но не мога да ви услужа съ друго гърло.

— Какво прави баща ти?

— Боледува.

— Азъ те питамъ съ какво се занимава?

— Кашли.

съ голѣмо удоволствие, въпрѣки забраната на майкитѣ ни.

Тогава, понеже азъ нѣмахъ за разказване подобни преживялици, измислихъ исторіята за Червената мантия.

Червената мантия бѣше нѣкакво странно сѣщество, което обитаваше тавана. Нѣкакъвъ морски разбойникъ, едъръ и високъ, който дебне, изъ тъмнитѣ жгли на тавана, загърнатъ въ червена мантия, съ черна маска на лицето. Понѣкога, внезапно, той изкача изъ жглитѣ, развява широко алената си намѣтка и сѣщо така неочаквано изчезва.

Братовчедитѣ ми слушаха занѣмѣли.

— Ама наистина ли си го виждала?

— Колко пжти!

— Ами нищо ли не ти каза?

Приключенията на мистеръ Вилиямъ

Страшниятъ островъ

Край Нилъ е въздухътъ горещъ, като въвъ нажежена пещъ, и всички плаватъ за прохлада и за почивка и наслада.

Но шава тази мокра прѣстъ — навѣрно става земетръсъ! Ахъ, ужасъ! Ето изъ вълнитѣ изплаватъ две очи сърдити.

Веднѣжъ и мистеръ Вилиямъ излѣзе да поплава самъ, да се поразхлади въ водата; видѣ той островче въ рѣката.

Плувецътъ нашъ надава вѣкъ и къмъ брѣга се спуска въ мигъ, сърдцето му замира въ страхъ, а звѣра се тресе отъ смѣхъ.

— Ще си почина малко тамъ! — каза си мистеръ Вилиямъ, и като младъ спортистъ юначенъ на островчето се покачи.

За островъ мистеръ Вилиямъ взе този старъ хипопотамъ, — но... отъ тогава се зарече и въ вана да не плува вече.

Змей Горянинъ

По широния свѣтъ

Въ Парижъ живѣе едно твърде необикновено дете. Това е седемгодишното момче на единъ парижки архитектъ, което сега говори съвършено свободно шестнадесетъ езика. До сега не е отбелязванъ такъвъ случай, малко дете да изучи толкова много езици. За малкия лингвистъ, на име Марселъ, се заинтересовали много учени лѣкари.

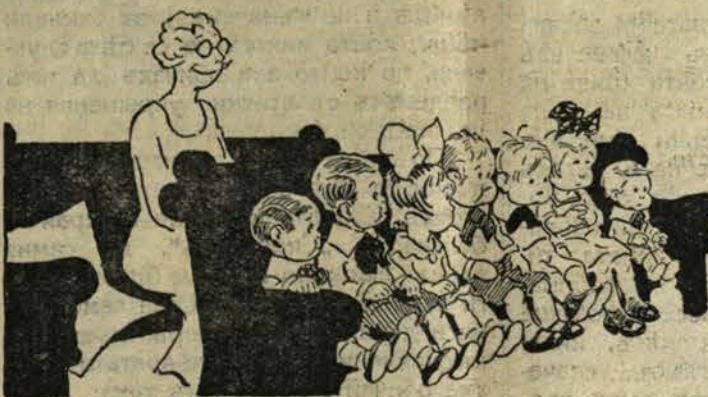
У насъ обикновено се смѣта, че мазнитѣ ржкави сѣ признакъ на ленинотъ и немарливостъ. Въ Тибетъ, обаче, не е така. Тамъ, колкото повече ржкавитѣ сѣ мръсни, толкова повече човѣка се счита за богатъ. Какъ да си обяснимъ това? Защо не се изпиратъ?

— А когато е здравъ, какво работи?

— Тогава не кашли.

— Е добре, искамъ да зная какво прави баща ти, когато не е боленъ и не кашли.

— Тогава е здравъ.

Абонирайте се за ПЖТЕКА, за да имате
безплатна библиотека!

— Не. Само ме изгледа страшно, страшно и изчезна.

— Ти какъ не се уплаши?

— Ахъ! Азъ ще се уплаша... Хубава работа.

Отъ тогава нататъкъ децата престанаха да се качватъ на тавана. Само азъ се разхождахъ победоносно горе, на терасата и се смѣхъ на страхливостъта имъ.

Но все пакъ тѣ се наговориха да изпитатъ голѣмата ми храбростъ.

Веднѣжъ, когато се бѣхъ качила горе да ровя въ нѣкакъвъ сандѣкъ единъ лбумъ съ стари марки, азъ чухъ какъ съ веселъ кикотъ тѣ хлопнаха вратата на тавана, заключиха я и се разпилѣха, викайки:

— Хайде сега се разговаряй съ Червената мантия!

Отначало и азъ се изсмѣхъ.

Но следъ това, полека-лека, усѣ

Има много предположения.

Въ Средиземно море, недалече отъ италианския заливъ Специе, се появили тия дни огромни делфини. Два голѣми делфина нападнали единъ италиански рибарски параходъ и съ своитѣ силни опашки го превърнали. Рибаритѣ едва успѣли да се спасятъ. Единъ отъ тѣхъ, който плувалъ съ ножъ въ ржце, успѣлъ да убие единъ делфинъ. Като го изтеглили на брѣга и го премѣрили, видѣли, че тежи 90 килограма.

Ученитѣ установили, че отъ всички страни на свѣта, най-много птици има въ индийската провинция Сикимъ, на южния склонъ на Хималаитѣ. Не само по брой, но и по разнообразие тая земя държи свѣтовенъ рекордъ по птици. Тамъ живѣятъ надъ 600 вида птици. Пжтешественицитѣ, които обхождали тая провинция, разказватъ че съ безбройнитѣ си птици съ шарени пера наистина страната прави впечатление на райски кжтъ.

Какъ факиритѣ извършватъ своитѣ фокуси

И днесъ още Индия се счита като земя на чудесата. Наистина, нѣма много страни въ свѣта, които могатъ да дадатъ на пжтешественицитѣ толкова интересни нѣща — природни красоти, спомени отъ стара култура и баснословенъ блѣсъкъ, като въ Индия. Понеже се приказва за тия земни чудеса, не трѣбва да се пропуснатъ и ония, които се извършватъ отъ магьосницитѣ факири.

Има безброй пжтници, които разправятъ, че сами сѣ виждали съ очитѣ си, какъ нѣкой факиръ посадилъ семе въ земята, отъ което, само за нѣколко минути, израсло цѣло дърво. Други разправятъ, какъ се издигналъ въ въздуха, безъ всѣка помощъ, единъ факиръ и си останалъ тамъ. А трети разправятъ още по-невѣрни чудеса. Съ една дума, ако е истина десетата частъ отъ онова, което се приказва, тогава Индия е наистина земя на магьосницитѣ.

Не е лесно отъ тия разкази да се изтръгне истината, и много учени сѣ занимавали съ чародействата на индийскитѣ факири. Въ всѣки случай, истина е, че нѣкой факири (това сѣ постници, които цѣлятъ си животъ сѣ посветили на Бога и вѣрата) иматъ мощта, които други нѣматъ. Естествено е, че факиртѣ не може да промѣни законитѣ на природата, но той може напирѣръ, да понася болкитѣ, безъ да ги чувствува. Той може да живѣе дълго време безъ да диша и най-после да употребѣи известно влияние върху другитѣ, безъ тѣ да го усѣтятъ. Може да се допусне, че нѣкой е видѣлъ какъ е изникнало дърво, защото така му е внушилъ факиртѣ. Разбира се, по нѣкога и ние вършимъ това, само че въ по-малки размѣри, напирѣръ, увѣряваме едно дете, когато се удари, че това не боли.

Естествено факиритѣ иматъ много по голѣма вещина, отколкото ние. Безброй индийски магьосници сѣ идвали въ Европа, за да показватъ своитѣ чудеса.

Ето ви сега едно чудо или фокусъ, който всѣки може да опита. Той е много обикновенъ.

Магьосникътъ държи въ ржцетѣ си по единъ прѣстенъ и тогава повиква нѣколко отъ зрителитѣ да му ги отнематъ. Той опѣва ржцетѣ си, зрителитѣ хващатъ двата прѣстена и започватъ да ги теглятъ, но никой не може да ги изтегли.

Изглежда че факиртѣ има свѣрхчовѣшка сила.

А решението на тая загадка се състои въ това: прѣстенитѣ сѣ свързани съ здравъ канатъ, който е прекаранъ презъ ржкавитѣ. Всичко е направено така, че да не се забележи въ дрехитѣ. И така не силата на магьосника държи прѣстенитѣ, а вжжето.

Изматата е отлична, само изкусно да се направи.

Повечето отъ тия чудеса ставатъ по тоя начинъ.

Безплатно за абонатитѣ на ПЖТЕКА веселата исторія ЧАРЛИ ЧАПЛИНЪ ВЪ ДИВОТИНО отъ Калина Малина съ осемъ картини отъ известния художникъ Илия Бешковъ.

гласъ вече да викамъ.

И изведнѣжъ чухъ едни тихи стжпки навѣнъ, нѣкой дебнешкомъ дойде до вратата, бързо я отключи и избѣга.

Бѣше по-малката ми братовчедка. Когато излѣзохъ навѣнъ, въ топлата, благоуханна градина, лицето ми бѣше зелено като коприна.

Отъ този денъ нататъкъ престанахъ да измислямъ за децата страшни и невѣроятни приказки.

Но и до сега, когато ми се случи да се кача на тавана, все още изпитвамъ нѣкакво особено, неопредѣлено чувство, което ме кара да се усмихвамъ и все пакъ да се оглеждамъ наоколо си.

Може би нѣкъде все още дебне Червената мантия на моето безгрижно детинство.